

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.096 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 14 juli 2008 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Syrische nationaliteit, huwt op 9 februari 1994 in Syrië met M. A.

Op 8 maart 1995 krijgen verzoekster en M. A. samen een kind F. A.

Op 26 september 1998 scheiden verzoekster en M. A. bij onderlinge toestemming.

Op 16 december 1998 huwt M. A., de vroegere echtgenoot van verzoekster, met de Belgische S. V. Als gevolg van dit huwelijk krijgt M. A. op 14 juni 1999 een identiteitskaart voor vreemdelingen.

In het bezit zijnde van een geldig paspoort met studentenvisum komen verzoekster en het kind F. A. in 1999 naar België. Op 26 april 1999 worden zij ingeschreven in L. Op 4 december 2000 worden zij ambtshalve uitgeschreven en keren verzoekster en het kind F. A. terug naar Syrië.

Op 8 juli 2000 wordt een tweede kind, A. A., van verzoekster en haar vroegere echtgenoot M. A. te Syrië geboren.

Bij vonnis van 14 juni 2002 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel scheiden M. A. en mevrouw S. V., van Belgische nationaliteit.

Op 7 maart 2003 huwt verzoekster in L. een tweede keer met M. A., van Syrische nationaliteit, met wie zij reeds gehuwd was van 9 februari 1994 tot 26 september 1998.

Op 17 december 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2004 wordt een derde kind, M. A., van verzoekster en M. A. te Dendermonde geboren.

Op 2 maart 2005 wordt verzoekster toegelaten tot een tijdelijk verblijf en wordt zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat jaarlijks verlengd wordt.

Bij vonnis van 22 juni 2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wordt de nietigverklaring van het huwelijk tussen M. A. en de Belgische S.V. uitgesproken.

Op 14 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Artikel 7.2 (wet van 15/12/1980): De betrokkene verblijft langer in het rijk dan toegelaten Wettig verblijf verstreken. Betrokkene heeft op basis van een humanitaire regularisatie op 02.03.2005 de toelating gekregen om in het land te verblijven. Deze regularisatie gebeurde omdat betrokkene gehuwd was met de gevestigde vreemdeling A. M. (...). Haar verblijfsrecht vloeit voort uit dat van haar echtgenoot. De vestiging van haar echtgenoot werd ingetrokken bij beslissing van 14/07/08 gezien zijn huwelijk met S. V. (...), op grond waarvan hij de vestiging verkregen had, nietig verklaard werd. Hieruit volgt dat betrokkenes echtgenoot nooit een gevestigde vreemdeling is geweest. De regularisatie van betrokkene komt dus eveneens te vervallen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat de betrokkene door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen' legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Ten eerste omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing. Zoals vermeld werd verzoekster op 5.09.2008 de beslissing d.d. 14.07.2008 met het bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

De beslissing d.d. 14.07.2008 stelt: 'De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Hij trad in het huwelijk met de Belgische onderdane S.V. met als enige bedoeling verblijf te krijgen in België. Dit huwelijk werd door de rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 22.06.2006 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 22.06.2006.'

Deze 'motivering' is de enige reden die aangehaald wordt om verzoeker het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Het vermeende schijnhuwelijk van verzoeker is geen voldoende reden om verzoeker het verblijf op het grondgebied te weigeren. Enkel dit gegeven wordt in aanmerking genomen om de beslissing om het grondgebied te verlaten, te nemen. Deze enkele reden is echter niet voldoende om een persoon het land uit te sturen.

Ten tweede omdat de 'motivering' neerkomt op een té summiere materiële motivering. Summiere motiveringen worden niet aanvaard.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.⁶

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd om reden dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op de schending van de openbare orde om zijn beslissing te nemen."

2.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk voldoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing vermits zij ze probeert te weerleggen in haar verzoekschrift. Vervolgens stelt verwerende partij vast dat verzoekster de bestreden beslissing ook inhoudelijk aanvecht. Verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Tenslotte toont verzoekster niet aan op welke wijze de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing en ontwikkelt verzoekster geen argumenten die verband houden met de motivering in de bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat de redenen waarom het werd genomen en verzoekster betwist de motieven ervan niet en doet geen poging om ze als dusdanig te weerleggen.

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat verzoekster op basis van een humanitaire regularisatie op 2 maart 2005 de toelating heeft verkregen om in het land te verblijven. Verzoekster verkreeg dit verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met M.A. die in België gevestigd was. De vestiging van haar echtgenoot werd echter ingetrokken omdat zijn eerder huwelijk met een Belgische onderdaan, op grond waarvan hij de vestiging had verkregen, nietig werd verklaard. Hierdoor vervalt ook het verblijfsrecht van verzoekster.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat het door haar opgeworpen middel ook dient beoordeeld te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Terecht merkt verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Verzoekster verkreeg een verblijfsrecht op basis van haar gevestigde echtgenoot. Deze laatste had deze vestiging verkregen op basis van een eerder huwelijk met een Belgische onderdaan. Dit huwelijk werd echter bij vonnis d.d. 22.06.2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Verzoekster betwist in haar verzoekschrift deze gegevens niet.

De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Derhalve kon de echtgenoot van verzoekster zich niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend. De verblijfstoestand van de echtgenoot van verzoekster moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Het vestigingsrecht dat aan hem werd verleend naar aanleiding van zijn huwelijk dient als niet bestaande te worden beschouwd. Het verblijfsrecht van verzoekster verkregen op basis van het vestigingsrecht van haar echtgenoot, komt dus eveneens te vervallen. Derhalve kon de minister van Migratie- en asielbeleid verzoekster een bevel geven om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 7, lid1, 2° van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er geen sprake van een summiere motivering. Verwerende partij motiveerde de bestreden beslissing op afdoende wijze; uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt wat de redenen ervan zijn en waarom verwerende partij dergelijke beslissing nam.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op feiten die niet correct zijn of op onzorgvuldige wijze tot de motieven van de beslissing zou zijn gekomen.

Voor het overige voert verzoekster in haar eerste middel argumenten aan tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat verwerende partij nam in het dossier van verzoeksters echtgenoot. Deze argumenten kunnen uiteraard niet dienstig ingeroepen worden om tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing te komen.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

«Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels reeds zeer lang in België en heeft hier het 'centrum van zijn belangen' gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Verzoeker is immers in België woonachtig, samen met zijn vrouw en drie kinderen. De kinderen volgen hier onderwijs (zie regularisatie):

- F. is ingeschreven in het eerste jaar Latijn in het Atheneum te L.

- A. is sinds 3.02.2003 ingeschreven in de Basisschool 'de Bloemenhof te

L.

- M. is tevens ingeschreven in de Basisschool 'de Bloemenhof te L.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familielevens (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden, alsook dat van zijn kinderen aangezien zij dan tevens hun verblijfsrecht verliezen."

2.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing terecht wordt verwezen naar het nietig verklaarde huwelijk waardoor het bekomen verblijfsrecht vervalt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden zou zijn door de bestreden beslissing, uit de feiten en de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin en de verblijfsituatie van verzoekster, van haar echtgenoot en van hun kinderen beïnvloedt.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Het is echter niet disproportioneel om een einde te stellen aan een verblijfsrecht dat werd verkregen ingevolge praktijken die manifest strijdig zijn met de openbare orde.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, wordt besloten dat zelfs indien er van een inmenging in haar privéleven sprake zou zijn, deze in casu niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Bovendien merkt verwerende partij terecht op dat ook verzoeksters echtgenoot een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster niet dienstig de schending van artikel 8 EVRM kan inroepen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.